

Arrest

nr. 215 112 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LEFEVERE
Braemtstraat 10
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. LEFEVERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 november 2015 België is binnengekomen, diende op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 27 oktober 2015 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 27 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/11/2015

Overdracht CGVS: 24/02/2016

Op 12 februari 2018 van 9u08 tot 12u had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw raadsman, meester Lefevere, was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud. Op 3 april 2018 van 9u23 tot 11u35 had u een tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw raadsman, meester Lefevere, was opnieuw aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig van het dorp Patkhab, in het district Baraki Barak in de provincie Logar. U woonde daar met uw ouders, uw twee broers en uw zus. U bent de oudste van de kinderen.

In januari 2013 begon u te werken als schoonmaker in de keuken van de militaire basis FOB Shank. In augustus 2013 werd u door de Taliban geblinddoekt en meegenomen toen u op terugweg was van uw werk. U werd vastgehouden in een kamer. De volgende dag hoorde u een helikopter en besliste u te ontsnappen. U kon de deur openbreken en herkende uw dorp. U nam een auto naar Kabul en belde een neef van uw vader bij wie u kon logeren.

Vanaf 1 oktober 2013 werkte u als schoonmaker in een politiekantoor in Kabul. In juni 2014 werd u benaderd door twee mannen toen u op weg was naar huis. U moest hen helpen anders zou u gedood worden. U ging akkoord om van hen verlost te zijn, stopte met uw werk op het politiekantoor en verhuisde naar een ander adres.

In november 2014 begon u met een nieuwe job als schoonmaker bij het ministerie van defensie. In augustus 2015 werd u door drie mensen benaderd. Ze vroegen u om explosieven mee te nemen naar uw werk. U zei dat u akkoord was en ze gingen weg. De volgende ochtend besliste u om de explosieven niet mee te nemen naar uw werk. Toen u 's avonds terug thuis kwam zag u de autoriteiten staan rond uw huis. U was bang en ging niet naar huis. U ging naar de neef van uw vader. Daar besliste u samen met uw vader dat u beter het land kon verlaten.

U kwam na een reis van ongeveer vier maanden aan in België op 14 november 2015. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 30 november 2015.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u drie certificaten van uw jobs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over de verschillende jobs die u uitoefende. Zo verklaarde u dat u de keuken van de militaire basis in Logar schoonmaakte (CGVS 12.02.2018, p. 7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u echter dat u klerenwasser was op die basis (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u enkel 'nee' (CGVS 12.02.2018, p. 15). Het louter ontkennen van uw verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk op de basis van Logar.

Nog verklaarde u dat u bij de politie geen contract had en niets ondertekende (CGVS 12.02.2018, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u wel een contract had toen u bij de politie werkte en dat u er niet veel van begreep. U verklaarde dat het contract nog op het kantoor was waar u het tekende (CGVS 03.04.2018, p. 4). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u voor het bedrijf GS company werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zei u dat u niet meer weet hoe het bedrijf heette waarvoor u werkte (CGVS 12.02.2018, p. 16). Het is mogelijk dat u de naam van het bedrijf vergeten bent, maar het is weinig aannemelijk dat u die naam ook niet herkent als u ermee geconfronteerd wordt (CGVS 12.02.2018, p. 16). Deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk op het politiekantoor af.

Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat GS company u na de problemen met de Taliban toen u in het politiekantoor werkte, overplaatste naar het ministerie van defensie (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u twee of drie maanden werkloos was en dan zelf een nieuwe job zocht. U ging naar verschillende plaatsen en vond werk als schoonmaker bij het ministerie van defensie (CGVS 03.04.2018, p. 6-7). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, antwoordde u dat u dat misschien zo gezegd heeft, maar dat u het vertelde zoals u het zich herinnerde (CGVS 03.04.2018, p. 7). Met dat antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Ook deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk op de helling. Het is daarnaast ook weinig aannemelijk dat u opnieuw voor een overheidsdienst zou gaan werken nadat u al twee keer benaderd werd door de Taliban.

Gezien de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw professionele activiteiten, kan ook aan de vervolgingsfeiten die u inroept, en die verbonden zijn met uw beroepsbezigheden, niet zomaar geloof gehecht worden. Daarnaast zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat u op terugweg van uw werk in de basis van Logar naar huis werd opgepakt en meegenomen door de Taliban in de bazaar (CGVS 12.02.2018, p. 13). U was daar om iets te kopen voor in uw huis. De Taliban zeiden niets tegen u en namen u meteen mee (CGVS 12.02.2018, p. 14). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de DVZ, verklaarde u echter dat de opzichter op uw werk u naar de bazaar gestuurd had om inkopen te doen voor de basis. U zei dat u door de Taliban gefouilleerd werd, dollars in uw zakken had en daarom werd meegenomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, zei u dat u erg moe was toen u die verklaringen aflegde en daarom fouten maakte. U herhaalde dat u iets kocht voor thuis en dat het niet uw verantwoordelijkheid was om iets te kopen voor de basis (CGVS 12.02.2018, p. 14). Dit antwoord kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven afgebroken.

Verder verklaarde u nog dat u twee dagen door de Taliban werd vastgehouden in een kamer. Ze hadden uw handen vastgebonden. U kon van hen ontsnappen toen u een helikopter hoorde en dacht dat ze zouden gevlucht zijn (CGVS 12.02.2018, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat u er zou in geslaagd zijn om uzelf te bevrijden uit die situatie. U zou uw handen kunnen losmaken hebben, de deur van de kamer gebroken hebben en dan met een auto naar Kabul gegaan zijn (CGVS 12.02.2018, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban u niet beter opgesloten en bewaakt hadden. Ook deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Toen u in Kabul was bij de neef van uw vader, belde u met uw vader en vertelde hij u dat de Taliban eerder langsgekomen waren in het huis om naar u te vragen. Uw vader antwoordde hen toen dat hij niet wist waar u was en dat u waarschijnlijk op uw werk was. Toen u gevraagd werd wanneer ze naar uw huis kwamen, antwoordde u dat uw vader niet zei op welke dag het precies was. Meteen daarna zegt u dat het op de dag van uw ontsnapping was (CGVS 12.02.2018, p. 14). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals op de helling.

Bij de DVZ verklaarde u dat er een dreigbrief werd afgegeven bij u thuis op 5 hamal 1392 (25 maart 2013). U zag deze brief nooit zelf maar uw vader belde u toen u in Kabul was om te zeggen dat er in stond dat de Taliban u met de dood bedreigde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, vermeldde u niets over deze brief wanneer u gevraagd werd om in detail al uw asielmotieven uit te leggen (CGVS 12.02.2018, p. 13). Pas wanneer u ernaar gevraagd werd, beaamde u dat er een Talibanbrief naar uw familie gestuurd werd (CGVS 12.02.2018, p. 17). Dat u zo'n cruciaal element in uw asielaanvraag vergeet te vermelden, vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien verklaarde u dat u niet weet wat er in de brief stond omdat uw ouders ongeletterd zijn (CGVS 12.02.2018, p. 17). Het is evenwel niet aannemelijk dat uw ouders, die beseften dat het een Talibanbrief was (CGVS 12.02.2018, p. 17), zich niet zouden hebben geïnformeerd over de inhoud van de brief. U legt de bewuste brief niet neer, en brengt dus geen begin van bewijs aan om uw verklaringen over deze brief te ondersteunen. U verklaart dat u niet weet waar de brief zich nu bevindt, uw ouders vonden hem niet meer (CGVS 12.02.2018, p. 17). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders de brief niet meer vonden, gezien ze volgens uw verklaringen wel beseften dat het een Talibanbrief was (CGVS 12.02.2018, p. 17), en dus belangrijk was. Uw verklaringen vormen geen valabele verschoningsgrond voor het nalaten het stuk neer te leggen. Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrief aan.

U verklaarde verder dat u in Kabul bij de neef van uw vader woonde en er werk vond als schoonmaker in een politiekantoor in Kabul. Toen de Taliban u ook daar op het spoor kwamen besliste u te verhuizen om van hen af te raken. U huurde vanaf dan een kamer voor uzelf (CGVS 12.02.2018, p. 13). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u meteen bij het vinden van de job een kamer voor uzelf huurde. Pas daarna zouden de Taliban u opnieuw gevonden hebben. Ook deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u tot twee maal toe een opdracht kreeg van de Taliban toen ze u benaderden in Kabul. U moest explosieven meenemen naar uw werk en als u dat niet deed zouden ze u doden (CGVS 12.02.2018, p. 13 & 03.04.2018, p. 5-6 en 8). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban u nog twee keer een opdracht zou toevertrouwen nadat u al een eerste keer van hen ontsnapte. Bij de laatste benadering gaven ze u ook meteen de explosieven (CGVS 03.04.2018, p. 8). Het is onaannemelijk dat ze de explosieven bij u zouden achterlaten aangezien u reeds eerder verhuisde en van job veranderde om hen te ontlopen. Op die manier zouden ze ook hun explosieven kwijt zijn. Toen u met deze onaannemelijkheden geconfronteerd werd, herhaalde u enkel dat ze u opnieuw benaderden en vroegen om explosieven mee te nemen naar uw werk (CGVS 03.04.2018, p. 9). Het louter herhalen van uw verklaringen kan deze onaannemelijkheden niet ophelderen. Bovendien zei u bij de DVZ dat ze de explosieven bij u achterlieten, ook al zei u dat u de opdracht niet kon uitvoeren (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u zei tegen de Taliban dat u de opdracht wel zou uitvoeren (CGVS 03.04.2018, p. 8). Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Daarnaast verklaarde u nog dat de autoriteiten aan uw huis stonden toen u terugkwam van uw werk. U dacht meteen aan de explosieven en ging niet meer naar huis (CGVS 03.04.2018, p. 9-10). Het is weinig aannemelijk dat de autoriteiten na minder dan een dag al op de hoogte zouden zijn dat er zich explosieven in uw huis zouden bevinden. U verklaarde zelf dat u het aan niemand zei en dat niemand er van wist (CGVS 03.04.2018, p. 10). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten u niet zouden komen zoeken bij de neef van uw vader. U verklaarde tenslotte dat u nog een week in Kabul bleef voordat u het land verliet (vragenlijst DVZ, vraag 5). Ook deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U bracht drie certificaten mee van de verschillende jobs die u deed. U kan echter weinig vertellen over deze documenten. Zo weet u niet wie de documenten tekende en kent u geen enkele van de namen van organisaties die op de certificaten staan (CGVS 03.04.2018, p. 11-12). Bovendien staan er schrijffouten in uw documenten. Zo staat er in het certificaat van Sodexo 'contibuting' in plaats van 'contributing', en 'oproration manager' in plaats van 'operation manager'. In het AISS document staat een zin die geen steek houdt. Bovendien vertonen de certificaten nog vormelijke kenmerken die de bewijswaarde verder aantasten. In het certificaat van Sodexo worden bijvoorbeeld verschillende lettertypes gebruikt voor de datum alleen. Hetzelfde geldt voor het AFGS document. Bovendien moet het gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.

De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker tot internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tot internationale bescherming uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

U verklaart dat u afkomstig bent uit het district Baraki Barak in de provincie Logar. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u vanaf oktober 2013 (CGVS 20.02.2018, p. 10) tot aan uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 (CGVS 20.02.2018, p. 4 & verklaringen DVZ, p. 10) in Kabul woonde. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in slaagde om de vervolgingsfeiten, die de aanleiding gaven tot uw vertrek, aannemelijk te maken. Dit betekent dat u de periode voor uw vertrek probleemloos in Kabul gewoond hebt. Bijgevolg moet Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;
- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikel 4, §1 Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen (hierna: Kwalificatierichtlijn)
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en een schending van de algemene motiveringsplicht, en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;"

Verzoeker geeft een theoretische toelichting *“in rechte”* en gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

Wat zijn professionele activiteiten betreft, verduidelijkt verzoeker vooreerst dat hij als schoonmaker werkte op de militaire basis van Logar en dat hij bij aanvang van de procedure niet verklaarde dat hij als kleermaker werkte. Hij wijt dit misverstand aan een vertaalfout bij het woord *‘kali’* in het Pashtou, dat zowel vertaald wordt als ‘kleren’ en als ‘vuile borden, bestek, ...’

Verzoeker benadrukt verder dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de intentie had om te stellen dat hij geen contract had bij de politie, enkel dat hij dit contract niet bij zich had. Aldus betreft dit andermaal een misverstand.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij niet overgeplaatst werd naar het ministerie van Defensie maar dat hij deze job zelf gevonden heeft. Hij vertelde de overheidsdiensten niet dat hij door de taliban werd benaderd. Verzoeker vond geen job in de privésector en nam daarom het werk bij het ministerie van Defensie aan, gezien hij over een inkomen diende te beschikken om in het onderhoud van zijn familie te voorzien.

Wat verzoekers problemen met de taliban betreft, verduidelijkt verzoeker vooreerst zijn verklaringen over zijn ontmoeting met de taliban. Hij voert aan dat hij niet verantwoordelijk was voor de inkopen van de basis, maar dat hij op de bazaar spullen ging kopen voor zijn opzichter en deze bij diens familie bracht. Hij kocht ook enkele spullen voor hemzelf.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen met betrekking tot zijn vasthouding door de taliban. Hij stelt dat hij een helikopter hoorde, wist dat deze van de Amerikanen was en hieruit concludeerde dat de taliban was gevlucht. Hij kon het touw dat rond zijn handen zat met zijn mond losmaken en vervolgens ontsnappen. Hij meent dat *“dat het CGVS deze verklaring weinig aannemelijk vindt en hierbij geen verdere toelichting geeft, volstaat niet als motivering voor verzoeker om te begrijpen waarom deze niet aanvaard worden.”*

Verzoeker wijst er op dat hij de exacte datum waarop de taliban bij het huis van zijn ouders langskwam niet kent, omdat zijn vader hem dit niet meedeelde. Waar de bestreden beslissing wijst op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen hierover, citeert verzoeker uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat in de bestreden beslissing hieruit foutief wordt geconcludeerd dat verzoeker verklaarde dat de taliban langskwamen op de dag van zijn ontspanning. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* hierover geen verdere vragen stelde. Er kan dus niet kan worden gemotiveerd dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij de dreigbrief van de taliban vergat te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van de stress en de druk die hij zichzelf oplegde om correcte verklaringen af te leggen. Hij weet bovendien niet waar de dreigbrief zich thans bevindt, omdat zijn ouders hem dit niet konden vertellen.

Verzoeker meent verder dat de motivering in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over de opdracht die hij kreeg van de taliban niet aannemelijk zijn, *“niet volstaan als afdoende motivering van waarom het CGVS ze naast zich neerlegt.”*

Hij voert bovendien aan dat, toen hij de Afghaanse autoriteiten bij zijn huis zag staan, hij er niet vanuit ging dat zij op de hoogte waren dat er explosieven in zijn huis verborgen lagen omdat de autoriteiten regelmatig controles uitvoeren. Hij vreesde echter wel dat zij de explosieven zouden vinden in zijn huis.

Verzoeker besluit dat: *“Verwerende partij houdt echter geen rekening met de correcte informatie die verzoeker wel kon weergeven, bouwt eigen verkeerde interpretaties op en maakt stellingen als zouden verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk zijn, zonder daarvoor duidelijke argumenten te bieden. Verzoeker blijft dan ook met heel wat vragen achter.”* De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende, gezien zij details of elementen betreft die niet verder werden onderzocht of verklaard door de commissaris-generaal.

Verzoeker wijst verder op de *“risico’s bij terugkeer naar Afghanistan – artikel 3 EVRM”*. Hij voert aan dat hij vreest voor arrestatie, mishandeling en zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan.

Hij wijst erop dat de beoordeling of verzoeker bij een verwijdering van het Belgische grondgebied een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM zorgvuldig dient te worden onderzocht, doch meent dat de commissaris-generaal dit beperkt heeft onderzocht. Hij verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Kabul en concludeert hieruit dat de commissaris-generaal meent dat er geen reëel risico bestaat op foltering of onmenselijke en vernederende behandeling voor verzoeker bij een terugkeer naar Kabul. Verzoeker voert echter aan dat de veiligheidssituatie in Kabul er op achteruit gaat en dat de situatie er ook voor gewone burgers "levensbedreigend" is. Hij citeert uit informatie van EASO, UNAMA, het Security Council Report, het rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 27 februari 2018 en Amnesty International over de veiligheidssituatie in Kabul. Hij besluit dat:

"Uit bovenstaande informatie blijkt dat burgers wel degelijk een risico lopen om aan foltering of vernederende behandeling te worden blootgesteld of zelfs gedood te worden. De situatie in Afghanistan en meer specifiek Kabul is schrijnend en de cijfers van burgerslachtoffers zijn weerzinwekkend.

Verzoeker loopt dus wel degelijk een reëel risico voor zijn fysieke en psychische integriteit als hij naar Afghanistan zou moeten terugkeren. Dit risico voor de gewone burgers in Kabul zoals verzoeker werd door tegenpartij echter onvoldoende onderzocht." Er werd dan ook geen zorgvuldig onderzoek gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van Cedoca van 24 april 2018;
- uittreksel uit het "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update" van EASO van mei 2018;
- uittreksel uit de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018.

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken neer:

- een overzicht van aanslagen wereldwijd van 2015 tot 2017 (stuk 1);
- een artikel van Belga van 18 januari 2018 (stuk 2);
- niet-vertaalde facebook berichten (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van loutere beweringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer laat niet toe de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over zijn professionele activiteiten tracht te minimaliseren, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalfouten of misverstanden tijdens de interviews doorheen de procedure op te werpen.

Verzoekers verweer dat in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure verkeerdelijk werd opgenomen dat hij als klerenwasser werkte op de militaire basis in Logar omdat het Pashtounse woord 'kali' zowel kleren als bestek betekent betreft een louter blote *post factum* bewering, die niet gestaafd wordt door concrete elementen of gegevens. De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 22). Verzoeker vermeldde dit verweer bovendien niet toen hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met deze verklaringen en ontkende louter dat hij verklaarde als klerenwasser te hebben gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 15).

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij als schoonmaker werkte op de militaire basis in Logar (*Ibid.*, p. 7).

Verzoekers verweer dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wilde verklaren dat hij geen contract had voor zijn werk bij de politie, doch enkel wilde zeggen dat hij dit contract niet bij hem had, kan niet dienstig worden aanvaard. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers, toen hem gevraagd werd of hij een contract had met de politie, “*nee ik tekende niets*” (*Ibid.*, p. 16). Verzoekers verklaringen hierover zijn aldus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Verzoekers verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij niet over een contract bij de politie beschikte is aldus tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat hij wel een contract had met de politie en dat dit misschien nog op het kantoor ligt (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 4).

Waar verzoeker verder zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat hij zelf de job bij het Ministerie voor Defensie gevonden heeft (*Ibid.*, p. 6), herhaalt, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat voormelde verklaring tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij van de politie overgeplaatst werd naar het Ministerie van Defensie (CGVS-vragenlijst, stuk 22, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalfouten of misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor deze tegenstrijdigheden. Deze doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn professionele activiteiten.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog bij het Ministerie van Defensie zou gaan werken nadat hij al twee keer gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn werk bij de overheid. Verzoeker voert ter verklaring hiervan in zijn verzoekschrift aan dat hij geen job vond in de privésector en dat hij zijn familie diende te onderhouden, doch dit betreft een blote *post factum* verklaring die niet overeenstemt met zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde hier, toen hem gevraagd werd hoeveel tijd er tussen zat tussen de bedreigingen van de taliban en zijn nieuwe job bij het Ministerie: “*Ongeveer 2 of 3 maanden. Ik was het beu om thuis te zitten. Ik zei tot mezelf, het kan niet dat je altijd binnen blijft, heel je leven, verborgen. Het leven dat ik daar had, ik had het graag dat ik bezig was. Ik had graag dat het druk was, niet om enkel thuis te blijven. Daarom was ik het beu en ik vond snel ander werk voor mezelf. Ik was alleen en ik had geen vrienden. Niemand om mee te praten, wat kon ik anders doen. Ik vond werk en een nieuwe job*” (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 6). Dergelijke verklaring biedt dan ook geen afdoende verschooning voor de vaststelling dat verzoeker het risico nam om opnieuw te werken bij een overheidsdienst nadat hij al twee keer door de taliban werd gevisieerd omwille van deze redenen. De Raad merkt op dat dit zowel de ernst van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban relativeert, alsook de geloofwaardigheid van zijn werk bij het Ministerie.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers professionele activiteiten, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van deze activiteiten. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze feiten verder ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn eerste aanvaring met de taliban in het kader van zijn tewerkstelling op de militaire basis te Logar. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat hij door zijn opzichter naar de bazaar werd gestuurd om inkopen te doen en onderweg werd tegengehouden door de taliban, die enkele dollars vonden in zijn zakken en hem daarom meenamen (CGVS-vragenlijst, stuk 22, p. 1-2), terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij naar de bazaar ging om dingen voor bij hem thuis te kopen en dat de taliban niets zeiden en hem meenamen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 13-14). Waar verzoeker thans aanvoert dat hij op de bazaar spullen ging kopen voor zijn opzichter en diens familieleden, wijst de Raad erop dat dit verweer andermaal tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen hierover. Dergelijk verweer kan dan ook enkel verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over hoe hij na zijn ontvoering door de taliban ontsnapte, doch hij doet hiermee geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terechte motieven dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich zou hebben kunnen bevrijden van de taliban en dat zij hem niet beter zouden hebben opgesloten en bewaakt. De argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal hier verder geen toelichting over geeft, laat niet toe om deze bevindingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij de dreigbrief van de taliban initieel vergat te vermelden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud door de stress en de druk die hij voelde. De Raad merkt hierbij op dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het relaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker de dreigbrief van de taliban zou vergeten te vermelden toen hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd om zijn problemen uiteen te zetten (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 13). Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat hij niet weet waar de dreigbrief is en dat zijn ouders hem dit niet konden vertellen, doch hiermee doet hij geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn ouders een brief van de taliban kwijt zouden raken (*Ibid.*, p. 17), gelet op het belang hiervan voor verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoekers verklaringen over de dreigbrief en zijn nalatigheid om dit stuk neer te leggen ter staving van zijn verzoek doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien op pertinente, terechte en omstandige wijze dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker tot twee keer toe opdrachten zou geven en explosieven bij hem zou achterlaten, gelet op verzoekers verklaringen dat hij al eerder ontsnapte aan de taliban en dat hij al verhuisde en van job veranderde om de taliban te ontlopen. Door louter te poneren dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de opdracht door de taliban niet aannemelijk zijn, niet afdoende is, zonder deze motivering *in concreto* te weerleggen, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motivering.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij, toen hij de Afghaanse autoriteiten bij zijn huis zag staan, hij er niet van uitging dat zij op de hoogte waren dat er explosieven in zijn huis lagen omdat de autoriteiten regelmatig controles uitvoeren, merkt de Raad op dat dit een blote *post factum* bewering betreft. Toen verzoeker gevraagd werd hoe de autoriteiten op de hoogte waren dat hij explosieven had van de taliban, antwoordde hij louter "*Ik weet dat niet, misschien zei iemand het. Ik weet dat niet*" (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 10). Verzoekers verweer hieromtrent kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

In zoverre verzoeker gevolgd kan worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop de taliban naar het huis van zijn ouders kwam, merkt de Raad op dat dit in de bestreden beslissing opgeworpen motief bijkomstig en niet-determinerend is, gelet op de bovenstaande determinerende vaststellingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig zijn. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker neergelegde documenten inzake zijn tewerkstelling de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet vermogen te herstellen, gelet op de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing hieromtrent, die niet wordt betwist door verzoeker.

Wat de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten betreft, merkt de Raad op dat, in zoverre deze betrekking hebben op de algemene situatie in verzoekers land van herkomst, dergelijke verwijzing niet kan volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De door verzoeker neergelegde facebookberichten zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging, maar in het Pashtou, en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze documenten niet in overweging.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad, behalve de motivering in de bestreden beslissing over het moment waarop de taliban langskwam bij het huis van verzoekers ouders:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over de verschillende jobs die u uitoefende. Zo verklaarde u dat u de keuken van de militaire basis in Logar schoonmaakte (CGVS 12.02.2018, p. 7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u echter dat u klerenwasser was op die basis (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u enkel ‘nee’ (CGVS 12.02.2018, p. 15). Het louter ontkennen van uw verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk op de basis van Logar.

Nog verklaarde u dat u bij de politie geen contract had en niets ondertekende (CGVS 12.02.2018, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u wel een contract had toen u bij de politie werkte en dat u er niet veel van begreep. U verklaarde dat het contract nog op het kantoor was waar u het tekende (CGVS 03.04.2018, p. 4). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u voor het bedrijf GS company werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zei u dat u niet meer weet hoe het bedrijf heette waarvoor u werkte (CGVS 12.02.2018, p. 16). Het is mogelijk dat u de naam van het bedrijf vergeten bent, maar het is weinig aannemelijk dat u die naam ook niet herkent als u ermee geconfronteerd wordt (CGVS 12.02.2018, p. 16). Deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk op het politiekantoor af.

Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat GS company u na de problemen met de Taliban toen u in het politiekantoor werkte, overplaatste naar het ministerie van defensie (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u twee of drie maanden werkloos was en dan zelf een nieuwe job zocht. U ging naar verschillende plaatsen en vond werk als schoonmaker bij het ministerie van defensie (CGVS 03.04.2018, p. 6-7). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, antwoordde u dat u dat misschien zo gezegd heeft, maar dat u het vertelde zoals u het zich herinnerde (CGVS 03.04.2018, p. 7). Met dat antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Ook deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk op de helling. Het is daarnaast ook weinig aannemelijk dat u opnieuw voor een overheidsdienst zou gaan werken nadat u al twee keer benaderd werd door de Taliban.

Gezien de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw professionele activiteiten, kan ook aan de vervolgingsfeiten die u inroept, en die verbonden zijn met uw beroepsbezigheden, niet zomaar geloof gehecht worden. Daarnaast zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat u op terugweg van uw werk in de basis van Logar naar huis werd opgepakt en meegenomen door de Taliban in de bazaar (CGVS 12.02.2018, p. 13). U was daar om iets te kopen voor in uw huis. De Taliban zeiden niets tegen u en namen u meteen mee (CGVS 12.02.2018, p. 14). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de DVZ, verklaarde u echter dat de opzichter op uw werk u naar de bazaar gestuurd had om inkopen te doen voor de basis. U zei dat u door de Taliban gefouilleerd werd, dollars in uw zakken had en daarom werd meegenomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, zei u dat u erg moe was toen u die verklaringen aflegde en daarom fouten maakte. U herhaalde dat u iets kocht voor thuis en dat het niet uw verantwoordelijkheid was om iets te kopen voor de basis (CGVS 12.02.2018, p. 14). Dit antwoord kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven afgebroken.

Verder verklaarde u nog dat u twee dagen door de Taliban werd vastgehouden in een kamer. Ze hadden uw handen vastgebonden. U kon van hen ontsnappen toen u een helikopter hoorde en dacht dat ze zouden gevlucht zijn (CGVS 12.02.2018, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat u er zou in geslaagd zijn om uzelf te bevrijden uit die situatie. U zou uw handen kunnen losmaken hebben, de deur van de kamer gebroken hebben en dan met een auto naar Kabul gegaan zijn (CGVS 12.02.2018, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban u niet beter opgesloten en bewaakt hadden. Ook deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

(...)

Bij de DVZ verklaarde u dat er een dreigbrief werd afgegeven bij u thuis op 5 hamal 1392 (25 maart 2013). U zag deze brief nooit zelf maar uw vader belde u toen u in Kabul was om te zeggen dat er in stond dat de Taliban u met de dood bedreigde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, vermeldde u niets over deze brief wanneer u gevraagd werd om in detail al uw asielmotieven uit te leggen (CGVS 12.02.2018, p. 13). Pas wanneer u ernaar gevraagd werd, beaamde u dat er een Talibanbrief naar uw familie gestuurd werd (CGVS 12.02.2018, p. 17). Dat u zo'n cruciaal element in uw asielaanvraag vergeet te vermelden, vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien verklaarde u dat u niet weet wat er in de brief stond omdat uw ouders ongeletterd zijn (CGVS 12.02.2018, p. 17). Het is evenwel niet aannemelijk dat uw ouders, die beseften dat het een Talibanbrief was (CGVS 12.02.2018, p. 17), zich niet zouden hebben geïnformeerd over de inhoud van de brief. U legt de bewuste brief niet neer, en brengt dus geen begin van bewijs aan om uw verklaringen over deze brief te ondersteunen. U verklaart dat u niet weet waar de brief zich nu bevindt, uw ouders vonden hem niet meer (CGVS 12.02.2018, p. 17). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders de brief niet meer vonden, gezien ze volgens uw verklaringen wel beseften dat het een Talibanbrief was (CGVS 12.02.2018, p. 17), en dus belangrijk was. Uw verklaringen vormen geen valabele verschoningsgrond voor het nalaten het stuk neer te leggen. Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrief aan.

U verklaarde verder dat u in Kabul bij de neef van uw vader woonde en er werk vond als schoonmaker in een politiekantoor in Kabul. Toen de Taliban u ook daar op het spoor kwamen besliste u te verhuizen om van hen af te raken. U huurde vanaf dan een kamer voor uzelf (CGVS 12.02.2018, p. 13). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u meteen bij het vinden van de job een kamer voor uzelf huurde. Pas daarna zouden de Taliban u opnieuw gevonden hebben. Ook deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u tot twee maal toe een opdracht kreeg van de Taliban toen ze u benaderden in Kabul. U moest explosieven meenemen naar uw werk en als u dat niet deed zouden ze u doden (CGVS 12.02.2018, p. 13 & 03.04.2018, p. 5-6 en 8). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban u nog twee keer een opdracht zou toevertrouwen nadat u al een eerste keer van hen ontsnapte. Bij de laatste benadering gaven ze u ook meteen de explosieven (CGVS 03.04.2018, p. 8). Het is onaannemelijk dat ze de explosieven bij u zouden achterlaten aangezien u reeds eerder verhuisde en van job veranderde om hen te ontlopen. Op die manier zouden ze ook hun explosieven kwijt zijn. Toen u met deze onaannemelijkheden geconfronteerd werd, herhaalde u enkel dat ze u opnieuw benaderden en vroegen om explosieven mee te nemen naar uw werk (CGVS 03.04.2018, p. 9). Het louter herhalen van uw verklaringen kan deze onaannemelijkheden niet ophelderen. Bovendien zei u bij de DVZ dat ze de explosieven bij u achterlieten, ook al zei u dat u de opdracht niet kon uitvoeren (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u zei tegen de Taliban dat u de opdracht wel zou uitvoeren (CGVS 03.04.2018, p. 8). Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Daarnaast verklaarde u nog dat de autoriteiten aan uw huis stonden toen u terugkwam van uw werk. U dacht meteen aan de explosieven en ging niet meer naar huis (CGVS 03.04.2018, p. 9-10). Het is weinig aannemelijk dat de autoriteiten na minder dan een dag al op de hoogte zouden zijn dat er zich explosieven in uw huis zouden bevinden. U verklaarde zelf dat u het aan niemand zei en dat niemand er van wist (CGVS 03.04.2018, p. 10). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten u niet zouden komen zoeken bij de neef van uw vader. U verklaarde tenslotte dat u nog een week in Kabul bleef voordat u het land verliet (vragenlijst DVZ, vraag 5). Ook deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U bracht drie certificaten mee van de verschillende jobs die u deed. U kan echter weinig vertellen over deze documenten. Zo weet u niet wie de documenten tekende en kent u geen enkele van de namen van organisaties die op de certificaten staan (CGVS 03.04.2018, p. 11-12). Bovendien staan er schrijffouten in uw documenten. Zo staat er in het certificaat van Sodexo 'contibuting' in plaats van 'contributing', en 'oproration manager' in plaats van 'operation manager'. In het AISS document staat een zin die geen steek houdt.

Bovendien vertonen de certificaten nog vormelijke kenmerken die de bewijswaarde verder aantasten. In het certificaat van Sodexo worden bijvoorbeeld verschillende lettertypes gebruikt voor de datum alleen. Hetzelfde geldt voor het AFGS document. Bovendien moet het gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Het Europese Hof van Justitie oordeelde hierover dat "(d)e (...) termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" en dit dus in tegenstelling tot artikel 15 sub c) van de Richtlijn, dat betrekking heeft op een "algemener risico op schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, §§ 32-33).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

"U verklaart dat u afkomstig bent uit het district Baraki Barak in de provincie Logar. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u vanaf oktober 2013 (CGVS 20.02.2018, p. 10) tot aan uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 (CGVS 20.02.2018, p. 4 & verklaringen DVZ, p. 10) in Kabul woonde. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in slaagde om de vervolgingsfeiten, die de aanleiding gaven tot uw vertrek, aannemelijk te maken. Dit betekent dat u de periode voor uw vertrek probleemloos in Kabul gewoond hebt. Bijgevolg moet Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld." Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de stad Kabul dient te gebeuren.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 21, nr. 1) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door hem geciteerde en toegevoegde informatie is, in zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul, immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de bestreden beslissing met betrekking tot stad Kabul is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP